

3. Заславская О. Ю., Сергеева М. А. Информационные технологии в управлении образовательным учреждением. Учебное пособие. – М., 2006. – 128 с.
4. Захарова И. Г. Информационные технологии в образовании : Учеб. пособие для студ. высш. пед. учеб. заведений. - М. : Издательский центр “Академия”, 2003. – 192 с.
5. Кадемія М. Ю., Шевченко Л. С., Шестопалюк О. В. Підготовка майбутніх вчителів до використання ІКТ: навчально-методичний посібник. – Вінниця, 2009. – 100 с.
6. Трайнев В. А., Трайнев И. В. Информационные коммуникационные педагогические технологии (обобщения и рекомендации) : Учебное пособие. – 3-е изд. – М. : «Дашков и К», 2008. – 280 с.

Ірина Шах

ІНОВАЦІЙНІ ПІДХОДИ ДО ПРОФЕСІЙНОЇ ПЕДАГОГІЧНОЇ ПІДГОТОВКИ ВЧИТЕЛЯ У СВІТОВІЙ ПРАКТИЦІ

Професійна готовність є закономірним результатом спеціальної підготовки, самовизначення, освіти й самоосвіти, виховання й самовиховання. Це — психічний, активно-дієвий стан особистості, складна її якість, система інтегрованих властивостей. Така готовність регулює діяльність, забезпечує її ефективність. Однією з важливих якостей педагога, умов успішності його як професіонала є готовність до інноваційної діяльності.

В умовах модернізації національної системи освіти, проблема якості підвищення кваліфікації працівників освіти, розроблення її сучасного змісту є особливо актуальною. Вона зумовлена потребою зростання рівня професійної культури педагогічних працівників, як високоосвічених, компетентних особистостей, здатних до роботи в умовах конкуренції, підприємництва і ринкових відносин. Саме тому, *метою* статті є теоретичне ознайомлення з інноваційними підходами до професійної педагогічної підготовки вчителя у світовій практиці.

1. Прагматичний (утилітарний) підхід.

Дж. Дьюї, Георг Кендженістейнер. Важливе значення надається трудовому навчанню, оскільки вважається, що у процесі ручної праці діти набувають необхідного для них досвіду.

Ігнорується систематичне вивчення навчальних предметів.

2. Гуманістичний підхід

К. Роджерс, А. Маслоу, Д. Пацекко. При розробці конкретних технологій гуманізації освіти акцент спрямовується не лише на зміст учіння (це дуже суттєво), але й на формування таких міжособистісних стосунків, котрі забезпечують комфортні умови для розвитку кожної дитини, реалізація яких обов'язкова для створення оптимального психологічного клімату для її навчання і виховання.

3. Вільне виховання

Ж-Ж Руссо, Толстой. Принцип природного розвитку дитини. Метафорично дитини можна порівняти з ще нерозпущеною квіткою, що розвиваються за своїми природними законами. Для його повноцінного розвитку та дозрівання

необхідні родючий ґрунт (сприятлива навчальне середовище) і захист від негативних зовнішніх впливів. У рослини головне – корінь, у дитини – душа.

4. *Антропологічний підхід*

Бубер, Тільг, Штайнер. Людина – як мета прогресу. Урахування ж її внутрішнього потенціалу в процесі особистісного зростання й самодостатності, створення умов, у яких кожен учень мав би можливість відкривати в собі якості суб'єкта, є головними завданнями освіти.

5. *Антропоцентристський підхід*

А. П. Вірковський. Формується комплекс інтересів на основі кожної потреби. Отже, центри інтересів передбачають комплексну роботу на основі врахування основних фізичних і духовних потреб дитини. В цьому процесі вибудовується цілісна система, яку називають програмою асоційованих ідей.

6. *Екзистенціальний підхід*

А. Маслоу, Астадаген. Освоєння психологічних ідей екзистенціалізму конкретизується в перспективних системних дослідженнях: потенціалу онтоцентричних і антропоцентричних аспектів екзистенціальної психології для вивчення ціннісного потенціалу процесу освіти особистості; екзистенційно-психологічній сутності основних феноменів і символів людського існування, що лежать в основі знань про цінності педагогіки та освіти; реалізації ідей екзистенційної психології в практиці освіти: актуалізації фундаментальних екзистенційних феноменів у практичній діяльності вчителя.

7. *Функційний підхід*

В. Оконь. Структурованість підготовки майбутніх фахівців до соціально-педагогічної діяльності в початкових класах визначається єдністю її складових компонентів. Особистісно-професійна готовність виявляється через актуалізацію професійно значущих цінностей майбутнього фахівця в різних напрямках соціально-педагогічної діяльності початкової школи.

8. *Осмислений підхід*

І. Бех, С. Френс. Осмислення навчальної інформації характеризується більш глибоким перебігом процесів порівняння, аналізу зв'язків між явищами, що вивчаються, з'ясування різноманітних залежностей. У процесі осмислення значно збагачується розуміння інформації, воно стає більш різностороннім та глибоким. На цьому етапі з'являються певне ставлення до інформації, наукові поняття, переконання.

9. *Педоцентричний підхід*

Джон Льюї, Адамс. У педоцентричному підході вихідною одиницею аналізу наступності виступає специфіка дошкільного та молодшого шкільного віку, що розглядається в загальному контексті онтогенезу особистості та обумовлює основні лінії фізичного та психічного розвитку дитини.

10. *Персоніфікований підхід.*

Ф. Келлер. Персоніфіковане навчання в першу чергу спрямоване не тільки на засвоєння знань, умінь та навичок студентами, а й на саморозвиток і самоактуалізацію, яку науковці часто розглядають в контексті питання про почуття власної гідності, сенсу життя, усвідомлення та розуміння цілей і цінностей в житті.

11. *Підтримувальний підхід.*

Н. Дятленко. Все, що має особистість, вважається позитивом і відповідно до такого принципу формулюються права на здобуття різних рівнів освіти. “Підтримувальний” підхід зорієнтований на те, що дитина спроможна зробити сама, без допомоги дорослого.

12. Інноваційний підхід.

М. В. Артюшина. У професійній підготовці має бути закладена ідея інтеграції особистісних, соціальних і діяльнісних аспектів у реалізації єдиної стратегії інноваційного розвитку. Відповідно було визначено вихідні позиції щодо створення такої педагогічної системи, яка буде забезпечувати розвиток особистості, як суб’єкту інноваційної діяльності на рівні діяльнісного, особистісного та соціального компонентів. Також визначено принципи реалізації даної концепції: інтегративності, неперервності і поступовості розвитку, гуманізму, варіативності та соціального партнерства.

Інноваційна діяльність педагогів стає на сьогоднішній день основним напрямом реалізації модернізаційних реформ в освіті і одним із суттєвих напрямів переходу до моделі інноваційного розвитку України в цілому.

Важливою умовою й провідним фактором успішності процесу підготовки педагога-новатора є безперервна освіта, оскільки вона, по-перше, відповідає потребам і закономірностям розвитку інформаційного суспільства і є фактором формування, розвитку і постійного забезпечення сукупної культури педагога, а по-друге, адекватна специфіці педагогічної діяльності, ролі і місцю особистості вчителя-дослідника, новатора у педагогічному процесі, що передбачає безперервне збагачення професійно-значущих дослідницьких якостей.

Список використаної літератури

1. Акмеологічний підхід до визначення сутності педагогічної обдарованості // Акмеологія – наука XXI століття: матеріали III Міжнар. наук.-практ. конфер. / За ред. В.О. Огнев’юка. – К.: Київськ. ун-т імені Бориса Грінченка, 2011.
2. Артюшина М. В. Інноваційний підхід у викладанні психолого-педагогічних дисциплін у вищих закладах освіти України. - ВІСНИК НТУУ —КПІ. Філософія. Психологія. Педагогіка. Випуск 3’2009
3. Бойчук Ю. Д. Культурологічний і аксіологічний підходи до формування еколого-валеологічної культури студентів вищих педагогічних навчальних закладів. - ВІСНИК НТУУ “КПІ”. Філософія. Психологія. Педагогіка. Випуск 3’2009
4. Гончаренко С. У. Український педагогічний словник / С. У. Гончаренко. – К., 1997. – 376с.
5. Дейніченко Т.І. Індивідуалізація та диференціація навчання. [Електронний ресурс]. – Режим доступу до ресурсу: <http://nauka.zinet.info/3/deinitshenko.php>
6. Концептуальні засади демократизації та реформування освіти в Україні: Педагогічні концепції / А. Погрібний, А.Алексюк та ін. – К. : Школяр, 1997. – 149 с.
7. Корчевський Д. Парадигмальний підхід до інтеграції змісту професійної підготовки майбутніх фахівців комп’ютерного профілю. - Проблеми підготовки сучасного вчителя № 8 (Ч. 2), 2013
8. Музыка О.Л. Ціннісна підтримка: теорія і практика сприяння особистісному зростанню // Практична психологія та соціальна робота. – 2010. - № 7. – С. 1-6
9. Попова О.В. Персоналицированные информационные технологии в процессах социализации личности// Межвузовский сборник научных трудов «Персоналицированные

ные информационные технологии в процессах социализации личности и экономике». Новосибирск, 2006. – С.6-10.

10. Эсаулова М.Б. Персонификация высшего профессионально-педагогического образования на пути к самоуправляемому обучению: монография. – СПб.: СПГУТД, 2010. – 160 с.

Наталія Орлова

ВИКОРИСТАННЯ ІННОВАЦІЙНИХ МЕТОДІВ НАВЧАННЯ ПРИ ФОРМУВАННІ ДИЗАЙНЕРСЬКОГО МИСЛЕННЯ УЧНІВ

Україна відрізняється унікальністю культурних та духовних надбань, а для їх збереження необхідний подальший розвиток духовності шляхом навчання й виховання підростаючого покоління. Нині особливого значення набуває проблема формування творчої, інтелектуально розвиненої особистості.

Художньо-естетичне виховання потрібно розглядати не лише як процес набуття художніх знань і вмій, а, насамперед, як універсальний засіб особистісного розвитку школярів на основі виявлення індивідуальних здібностей, різнобічних естетичних потреб та інтересів [8].

У сучасному світі слово “дизайн” впевнено займає ключове місце серед понять, пов’язаних зі способом життя, соціальним статусом, рівнем комфорту. Під словом “дизайн” ми розуміємо художньо-проектну діяльність, спрямовану на формування гармонійного предметного середовища і його елементів. Організація дизайнерської освіти перейшла на новий етап свого розвитку, стала дисципліною, яка досліджується в системі початкової, середньої та вищої освіти.

Більшість науковців дотримуються думки, що дизайнерське мислення починає формуватися з раннього дитинства: це і спостереження за елементами живої природи, і поєднання елементів одягу, і оформлення дитячої кімнати, і зовнішній вигляд іграшок. Звичайно, значна роль у гармонійному розвитку покладається на батьків, але з входженням дитини у соціум на її розвиток починають впливати і інші фактори, вагомими з яких є виховання та навчання [2].

Завдання дизайнерської освіти полягає в розвитку дизайнерського мислення школярів, що сприяє розумінню сучасних мистецьких проблем, естетичному вихованню учнів.

Знання про простір, просторове орієнтування розвиваються в умовах різноманітних видів діяльності молодших школярів: в іграх, спостереженнях, трудових процесах, у малюванні, конструюванні й ліпленні.

Працюючи з папером і картоном на уроках образотворчого мистецтва й художньої праці, діти молодшого шкільного віку знайомляться із особливостями формоутворення з листових матеріалів, у нашому випадку – паперу, що є одним з найпростіших, доступних і легко оброблюваних матеріалів. Залежно від задуму й призначення виробу застосовують папір різний за товщиною, фактурою, текстурою й кольором.